

Η ΕΠΑΥΛΙΣ ΤΗΣ ΟΖΕΡΑΙΗΣ.

(Συνέχεια ἰδε φυλλάδ. 52).

Κάρολε, μὴν ᾔσθε τόσο ἀυστηρὸς πρὸς ἐμέ. Καὶ ἂν ἀπεφάσις αἶπα ἔτι νὰ εὐρεθῶ μετὰ τῆς πτωχῆς ἐκείνης Σουσάννας, ἥτις ἔχει τόσην ἀγάπην πρὸς με, εἶνε ἅρα τοῦτο τόσο μεγάλον ἔγκλημα; Δὲν γνωρίζετε πόσον στερεοὶ καὶ ἀρχαῖοι εἰσιν οἱ δεσμοὶ οἵτινες μᾶς συνδέουσι πρὸς τοὺς πτωχοὺς αὐτοὺς Αλαμβέρτας. Ἡ οἰκογένειά μου καὶ ἐγὼ, ἔχομεν πρὸς αὐτοὺς ὑποχρεώσεις, αἵτινες. Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησε παρατηρήσασα ὅτι ὁ σύζυγός της συνωφροῦτο, βλέπω ὅτι σὰς λυπῶ καὶ δὲν θὰ ἐπανεέλθω πλέον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· ἀλλὰ, πρὸς χάριν μου, φίλε μου, σκεφθῆτε ἀκόμη. Ἰσως ἔχετε δίκαιον νὰ λέγητε ὅτι ἡ ἑπαυλὶς κακῶς διευθύνεται ὑπὸ τοῦ Διονυσίου, ὅτι ἐπιδέχεται σπουδαίαις μεταρρυθμίσεσι καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐκλέξητε ἕνα ἀγρονόμον νοσημονέστερον. Εἰμὶ λίαν ἀδαῆς τῶν τῆς γεωργίας ὅπως ἐκτιμῶ τὰ αἷτια ταῦτα καὶ ὀφείλω νὰ ὑπακούσω εἰς τὰς θελήσεις σας, καίτοι οἰκτείρουσα τὴν αὐστηρότητά σας πρὸς παλαιούς φίλους. . . Ἀλλὰ νὰ μ' ἐμποδίζητε νὰ ἴδω τὴν ἀγαθὴν ἐκείνην γραίαν, τὴν παιδαγωγόν, τὴν διδάσκαλον, τὴν σχεδὸν μητέρα μου, ἔχετε πραγματικῶς τοσαύτην οἰκτρὰν γενναϊότητα;

— Ἀναμφιβόλως, τὴν ἔχω! εἶπεν ὁ Κάρολος με ὕψος ξηρόν· μ' ὑπεσχέθητε, κυρία, νὰ μὴ μοὶ ὁμιλήσητε περὶ ὧλων τούτων.

— Ἀλλ' ἀκόμη ὀλίγον, ποῖον αἷτιον ἔχετε εἰς τὸ τυφλὸν αὐτὸ μῖσος σας;

— Ἀκούσατέ μου, κυρία, ὑπέλαβεν ὁ Γρανσάμ με ὕψος ἐπιτακτικόν· ἡ οἰκογένειά σας ἀρκούντως εὐηργέτησε τοὺς Αλαμβέρτας τούτους, οἵτινες ἀπὸ τοσούτου ἤδη χρόνου πλουτοῦσι πρὸς ζημίαν μας. Εἰς καιρὸς πλέον οἱ ἰδιοκτῆται τῆς Ὀζεραίης ν' ἀνοίξωσι τέλος τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν πράξεων τούτων τῶν αὐθαδῶν ἐπιστατῶν των, οἵτινες ἀξιοῦσι νὰ ἄγωσι καὶ φέρωσι τὰ πάντα ἐνταῦθα κατ' ἀρέσκειαν. Δὲν ἔχω τὰς αὐτὰς με ὑμᾶς προλήψεις περὶ τῶν ἀνθρώπων τούτων, καὶ ὡς ἐκ τούτου δύναμαι κάλλιον ὑμῶν νὰ ἴδω τὴν κατάχρησιν τοιαύτης ἀναρμοδίου σχέσεως πρὸς κατωτέρους. Ἄλλως τε μήτε ἡ μήτηρ, μήτε ὁ υἱὸς ἔχουσι πρὸς ἐμέ τὸ σέβας ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὀφείλουσι πρὸς τὸν κύριόν των, καὶ γνωρίζω καλῶς ἔχουσι σχέδιον. . . τὰ ὁποῖα ὁμως δὲν δύνανται πλέον νὰ πραγματοποιήσωσι. Τέλος, νὰ σὰς ὁμολογήσω

τὴν ἀλήθειαν, ἐβαρύνθην νὰ βλέπω ἐδῶ ἐκάστην ἡμέραν, ἐκάστην ὥραν αὐτὴν τὴν Σουσάνναν, τὴν τοσοῦτον γελοῖαν μὲ τὰς περὶ ἱατρικῆς καὶ φιλοanthρωπίας ἀξιώσεις της, με τὴν χωρικὴν της ἐνδυμασίαν καὶ τὰς βασιλικὰς ιδέας της. Οἱ λόγοι οὗτοι εἶνε ἀρκοῦντες, καὶ ἂν πρέπη νὰ σὰς εἴπω ἀκόμη τὴν ιδέαν μου, θὰ σὰς ὁμολογήσω ὅτι ἤρχισα νὰ λαμβάνω ὑποψίας διὰ τὰς σχοινοτενεῖς αὐτὰς συνδιαλέξεις σας, καθ' ὅς θέλει σὰς διδάσκει ἀνκμφιβόλως νὰ ἀναπολήτε μετὰ λύπης τὸ παρελθόν, νὰ οἰκτείρητε τὸ παρὸν, νὰ μισήτε τὸν σύζυγόν σας καὶ . . .

— Ω! μὴ πιστεύσητε αὐτὸ, Κάρολε, μὴ πιστεύσητε αὐτό! ἀνέκραξεν ἡ νέα γυνὴ μετόν ἀληθείας. Ὁμιλοῦμεν συνεχῶς περὶ τῆς μητρὸς μου, ἥτις ἦτον εὐεργετριά της, περὶ τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου Γουστάδου, ὃν ἠγόπα ὡς ἰδιόν της υἱόν, ἀλλὰ μοὶ ἐπαναλαμβάνει πάντοτε ὅτι πρέπει νὰ σὰς ἀγαπῶ καὶ ὑπολήπτωμι, διότι ἡ εὐδαιμονία μου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σας.

— Εἶνε αὐτὸ ἀληθές; ῥώτησεν ὁ Γρανσάμ, προσηλθὼν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ὑπεροπτικόν. Δύνασθε νὰ βεβαιώσητε μετ' ὅρκου ὅτι ἡ Σουσάννα Αλαμβέρτου σὰς λέγει ταῦτα;

— Ὅχι, ὁμοῦ εἰς τὸν Θεόν! Μαρτύρομαι τὴν μητέρα καὶ τὸν ἀδελφόν μου, οἵτινες δὲν ὑπάρχουσι πλέον!

Ἡ ἐπίσημος αὕτη διαβεβαίωσις ἠνάγκασε τὸν σύζυγον νὰ καταβιβάζῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νὰ μείνῃ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σκεπτικὸς.

— Ἀδιάφορον! ὑπέλαβε μετόν κυρίου ὅστις ἀδιαφορεῖ νὰ δικαιολογήσῃ ἄδικον διαταγὴν, ἣν δίδει εἰς τὸν κατώτερόν του. Σὰς ἀπαγορεύω, Ἀδελαΐς, νὰ ἔχητε ἀπὸ τοῦδε μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης σχέσεις, αἵτινες μοὶ ἀπαρέσκουσι. Σὰς ἀπαγορεύω νὰ θέλετε νὰ τὴν ἰδῆτε, ἐννοεῖτε;

Ἡ πτωχὴ γυνὴ κρύψασα τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ξινόμακτρον της, ἔβαψεν αὐτὸ με θαλερὰ δάκρυα. — Ἀφ' ἐτέρου, ἐξηκολούθησεν ὁ Γρανσάμ, ἀναλαβὼν τὴν μειλίχιον αὐτοῦ φωνήν, αἱ περιστάσεις τοῦ νὰ εὐρεθῆτε πλέον ὁμοῦ, θέλουσι παύσει. Ἠλθον, φιλότιπότη μου, νὰ σὰς ἀναγγεῖλω ὅτι αὐριο ἀφίνομεν τὴν Ὀζεραίαν, καὶ ὅτι πρέπει νὰ κάμνητε τὰς πρὸς ἀναχώρησιν ἐτοιμασίας σας.

Ἡ ἐκπληξὶς διεδέξατο τότε τὴν ὀλίψιν παρὰ τῆς Ἀδελαΐδας.

— Εἶνε τοῦτο δυνατόν, κυρία! εἶπεν ὑψοῦσα τὴν

κεφαλὴν· ἀλλὰ δὲν μοι εἶπατε ὅτι δὲν θὰ ἐπανελά-
θωμεν εἰς Παρίσιους εἰμὴ μετὰ ἓνα μῆνα;

— Δὲν θὰ διαχειμᾶσσομεν εἰς Ἀμιέν, ἀλλ' εἰς
Παρίσιους.

— Εἰς Παρίσιους, τοὺς ὁποίους μισεῖτε, τῶν ὁ-
ποίων ὁ θόρυβος καὶ ἡ κίνησις σὰς κουράζουσι καὶ
σὰς παροργίζουν; Θεέ μου, Κάρολε, τί συμβαί-
νει λοιπόν; Μὴ ὁ θεὸς μου λαινσομὸν εἶνε ἀσθε-
νὴς εἰς Παρίσιους; Μήπως τὰ πράγματα...

— Τίποτε, κυρία, ὑπέλαβεν ὁ σύζυγος μὲ μειδία-
μα ἔκτακτον, δὲν ᾔθελε μὲ κάμει νὰ ἀφήσω τὴν
μοναξίαν ταύτην πρὶν τῆς παρ' ἐμοῦ ὀρισθείσης
προθεσμίας, ἂν ἐν νέον τὸ ὅποῖον ἔμαθον δὲν μὲ
ἠνάγκαζε ν' ἀποφασίσω.

— Νέον! ἐπανελάβεν ἡ νέα γυνὴ, ἐρωτῶσα αὐ-
τὸν διὰ τοῦ βλέμματός.

Ὁ Γρανσάμ ἔδειξε διὰ νεύματος τὴν ἐπιστο-
λὴν, ἣν ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα καὶ εἶπε μετὰ πλα-
στιῆς ἀδιαφορίας, παρατηρῶν προσεκτικῶς τὴν
στάσιν τῆς γυναίκας του.

— Ναί, φιλιτάτη μου, ἐν νέον τὸ ὅποῖον σὰς ἀφο-
ρᾷ, καὶ ἐνδιαφέρει τὴν ἡσυχίαν σας. Μὴ θορυβη-
θῇτε ὅμως καὶ μ' ἐλέγχετε ἐπὶ ζηλοτυπίᾳ, ὅταν
μᾶλῃτε ὅτι ἐπεθύμησα νὰ σὰς τὸ εἶπω ἐγὼ αὐ-
τός... Πρόκειται περὶ ἀρχαίας γνωριμίας, περὶ
φίλου, θέλω νὰ εἶπω περὶ φίλου τοῦ ἀδελφοῦ σας..

Ὁ Γρανσάμ ὠμίλει βραδέως καὶ ἀπὴγγελλε
τοὺς λόγους ἕνα πρὸς ἕνα διὰ νὰ παρατηρηθῇ κα-
λῶς τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ ἡ ἀποκάλυψις του ᾔθε-
λε προξενήσῃ ἐπὶ τῆς Ἀδελαΐδος. Αὕτη δὲ ἡρυ-
θρίασε καὶ ὠχρίασεν ἀλληλοδιαδόχως

— Περὶ τίνος λέγετε, Κάρολε; ἐπιθύρουν.

Οὗτος δ' ἐστάθη ὀλίγον χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

— Μ' ἐμαντεύσατε, ὑπέλαβε τέλος μαγνητίζων
οὕτως εἰπεῖν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός. Λοιπόν,
ἐξηκολούθησε μὲ ὕψος βραχὺ ὥς διὰ νὰ προσβά-
λῃ ἰσχυρῶς τὴν εὐαίσθητον ψυχὴν τῆς Ἀδελαΐδος,
καὶ τὴν ἀναγκάσῃ ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῆς συγκινή-
σεώς της ν' ἀποκαλυφθῇ, ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύ-
της μαθεῖν ὅτι ὁ Ἀλφρέδος Δουκλέρκ ζῇ, ὅτι
ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅτι εἶνε εἰς Ἀμιέν,
καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν δύναται νὰ ἔλθῃ
ἐδῶ.

Ἡ προσβολὴ αὕτη ἦτο λίαν σφοδρὰ διὰ τὴν
δυστυχὴ γυναῖκα, ἐκλονίσθη λοιπόν καὶ ἔπεσεν
ἐπὶ τινος ἐδρας σχεδὸν λειποθυμήσασα.

— Τὸν ἀγαπᾷ ἀκόμη, διενόηθη καθ' ἑαυτὸν ὁ
Γρανσάμ μετὰ λύσεως.

Ἐν τούτοις ὑπέκρυψε τὴν ὑπόνοιαν αὐτοῦ εἰς
τὴν Ἀδελαΐδα, καὶ ἀναλαβὼν ἥθος θωπευτικώτα-
τον, ἐκλινε πρὸς αὐτὴν μετὰ περιπαθοῦς σπουδῆς.

— Ἰδοὺ δὲ πόσον ταραττεσθε! τῇ εἶπεν ἀσπαζό-
μενος τὴν χεῖρά της. Παιδί ὅπου εἰσθε! Μὴ ἐκ-
λαμβάνετε ὡς σπουδαίως τὰς γελοίας ἐκείνας ὑ-
ποχρεώσεις, αἵτινες δὲν ἔχουσιν ἀξίαν εἰμὴ εἰς τὰ
μυθιστορήματα; Ἄλλως ἂν ὁ κύριος αὐτὸς εἶχε
τὴν ἀνοησίαν νὰ ὑπομνήσῃ εἰς μίαν γυναῖκα ἔγ-
γαμον, εἰς μίαν μητέρα οἰκογενείας, τὰς αἰσθημα-
τικὰς ἐκείνας μεμφιμοιρίας, δὲν ἔχετε ἀρκούν δι-
καιολόγημα τὸν διαδοθέντα θάνατον τοῦ τυχοδιώ-
κτου σας, διὰ τὸ αἰσθημα καὶ τὴν ὑπόληψιν, ἣν
ἄλλος τις σὰς ἐνέπνευσεν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του; Καὶ
ἐν τούτοις, προσέθηκε μὲ τόνον ἐγκαρδίου συγχι-
νήσεως, πρέπει καλλίτερον ν' ἀποφύγωμεν τὰς θ-
νοήτους ταύτας ἐξηγήσεις, καὶ ν' ἀποσυρθῶμεν
εἰς Παρίσιους· δὲν εἶνε οὕτως, ἀγαθὴ μου φίλη;
ἴσως (καὶ τοῦτο εἶνε πιθανόν), ὁ Κ. Δουκλέρκ,
ὅστις δὲν ἦτο δὲ τοσοῦτον αὐστηρῶν ἡθῶν, σὰς
ἐλησμονήσεν ὀλίγον μὲ τὰς γυναῖκας τοῦ ἄλλου
κόσμου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ προβλέπωμεν καὶ τὰ ἐ-
ναντία, καὶ διὰ νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ σκηνὴν
τινα παθητικὴν, ἀπεφάσισα τὸ ταξίδιον τοῦτο.
Μ' ἐπιδοκιμάζετε βέβαια, φιλιτάτη Ἀδελαΐς μου.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἔβριψε τοὺς βραχιόνάς της
περὶ τὸν τράχηλον τοῦ συζύγου της καὶ ἐκραύγα-
σε μὲ φωνὴν ὑπὲρ ὀδυλυγμῶν διακοπτομένην,

— Ναί, Κάρολε, ν' ἀναχωρήσωμεν... νὰ μὴ τὸν
ἴδω πλέον, νὰ μὴ τὸν ἀκούσω νὰ μ' ἐπιπληξῇ...
Ὡ Θεέ μου, Θεέ μου, τί θὰ εἶπῃ!...

Ὁ Γρανσάμ ἀπεσπάσθη περιπαθῶς τῶν βρα-
χιόνων της, ἠνάγκασε τὴν Ἀδελαΐδα νὰ καθίσῃ,
τὴν παρετήρησε πρὸς στιγμὴν καὶ ἤρτισε νὰ πε-
ριπατῇ βραδέως ἐν τῷ θαλάμῳ. Εἶτα ἐστάθη ἐνώ-
πιόν της χωρὶς οὐδὲν νὰ εἶπῃ. Ἡ Ἀδελαΐς ἐβασά-
νιζε τοὺς ὀφθαλμούς της, σπογγίζουσα τὰ δάκρυα,
ἅτινα ἀκουσίως της ἀνέβλυζον, διότι ἠσθάνετο ὅτι
ἡ τοσαύτη αὐτῆς συγκίνησις ᾔθελε γεννήσῃ τρομε-
ρὰς ὑποψίας εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ συζύγου της.

— Κλαίετε, τῇ εἶπε τέλος εἰρωνικῶς, ἀλλὰ, μὰ
τὴν πίστιν μου! τὰ δάκρυά σας εἶνε γυναικεῖα καὶ
δὲν γνωρίζει τις ἂν προέρχωνται ἐκ χαρᾶς ἢ ἐκ
λύπης.

— Συγχωρήσατέ με, Κάρολε! ἐπιθύρουν ἡ ду-
συχὴς γυνὴ, ἡ ἐκπληξίς, ἡ ταραχὴ εἶνε αἰτία...

— Καὶ διατί ὄχι, κυρία, καὶ ἡ λύπη;

— Ὡ! ὄχι! ὄχι! Κάρολε, ἀπομακρύνετε τὴν ἰ-

δέχν ταύτην, ἀνέκραξεν ἡ Ἰδελητὴς ἐν ἀνεκφράστῳ ὀδῶν. Οἰαδῆποτε καὶ ἂν ἦσαν τὰ παρελθόντα αἰσθήματά μου περὶ . . . ἐκείνου, δι' ὃν ὁμιλεῖτε, δὲν δύναμαι πλέον νὰ λησμονήσω τί ὀφείλω εἰς τὸν σύζυγόν μου, εἰς τὸν πατέρα τοῦ τέκνου μου, εἰς τὸν γενναῖον φίλον τοῦ Γουστάδου.

Ὁ Γρανσάμ ἔμεινεν ἀκίνητος πρὸ αὐτῆς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὡς διὰ νὰ σκεφθῇ ἐπὶ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης καὶ ὑπολογίσῃ μετ' ἀκριβείας ὅλας τὰς ἐκφράσεις.

— Λοιπὸν συνεφωνήθη, εἶπεν αἴρνης καὶ ἄνευ ταρᾶς, ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐξέλθῃ, αὐριον ἀναχωροῦμεν . . . Ἐγὼ δὲ ὑπάγω εἰς τὸν Ραβιντόν, τὸν νέον ἀγρονόμον μας, διὰ νὰ κάμω μετ' αὐτοῦ τὰς τελειωτικὰς συμφωνίας. Ἰσως ἔλθωμεν ὁμοῦ νὰ προγευματίσωμεν, διότι μὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς μόνον εἰς τὴν τράπεζαν τελειώνει τις τὰς συμφωνίας. Καὶ σεῖς, ἀγαπητὴ μου φίλη, τί σκοπεύετε νῆ κάμῃτε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου;

Ἡ παράδοξος αὕτη ἀταρχίξια μετὰ συνδιαλέξιν, ἣτις ὤφειλε νὰ ταράξῃ ὅλα τὰ νεῦρα τοῦ Γρανσάμ, ὡς καὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, ἐπηύξησεν ἀκόμη τὴν δυσθυμίαν τῆς Ἀδελαΐδος.

— Ἐγὼ, φίλε μου, ἀπεκρίθη χωρὶς σχεδὸν νὰ ἡσυχῇ τί ἔλεγε, δὲν γνωρίζω, δὲν σκοπεύω τίποτε. Ἀλλὰ προϋπετίθημεν σήμερον τὸ πρῶτ' νὰ ὑπάγω εἰς τὸ ἐκκλησιδίδιον τῆς Σαιντέζης. Δὲν εἶνε σήμερον ἡ δευτέρα Σεπτεμβρίου, ἡ ἐπέτειος ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ πτωχοῦ Γουστάδου;

— Ἡ δευτέρα Σεπτεμβρίου! ἐπανελάβεν ὁ Γρανσάμ, οὗ τὸ πρόσωπον ἠλλοιωθῆ ἐκπαισθητῶς, καίτοι γνωρίζοντος νὰ συνέχῃ ἐκυτόν. Εἶνε λοιπὸν σήμερον τρία ἔτη . . .

— Ἀφ' οὗτο ἔχασχμεν, ὑμεῖς μὲν τὸν καλλίτερον φίλον, ἐγὼ δὲ ἀξιολάτρευτον ἀδελφόν . . . καὶ ὅμως, Κάρολε, ἐξηκολούθησε στρέψασα τοὺς μαύρους καὶ πυρώδεις ὀφθαλμούς της πρὸς αὐτόν, ὁ Θεὸς κῦδόκησεν ἐν τῇ δυστυχίᾳ μου αὐτῇ νὰ εὖρω περηγορίαν. Ἐν τῇ φρικῶδει ἐκείνῃ καταστροφῇ ἐγνώρισα ὅλην τὴν γενναϊότητα, ὅλον τὸ μεγαθύμον καὶ μεγαλόφρον ἐκείνου ὅστις ἐμελλε νὰ γείνῃ σύζυγός μου!

Ὁ Γρανσάμ ἠγέρθη μετ' ἀνυπομονησίας.

— Πάντοτε ἡ αὐτὴ ἰδέα! εἶπε μὲ ὕψος περίλυπον. Δὲν ἔχω ἄλλην ἀξίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας, εἰμὴ ἐκείνην τὴν ὁποίαν μοὶ δίδει ἡ ἀνάμνησις τοῦ λυπηροῦ ἐκείνου συμβάντος;

— Καὶ πῶς ὄχι; ἀνέκραξεν ἡ Ἀδελαΐδ, στηρίζου-

σα τὴν χειρὰ της ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Γρανσάμ μὲ ὕψος ἐνθουσιῶδες! Ὡ! μὴ εὐχεσθε νὰ ἐξαλειψῶ ἀπὸ τὴν μνήμην μου τὴν θλιβεράν ταύτην ἐντύπωσιν. Μετ' αὐτῆς εἶμαι βεβαία νὰ μὴ καταστῶ ποτὲ ἀξία δικαίας ἐπιπληξείας παρ' ὑμῶν, μετ' αὐτῆς θὰ ἦμαι ἰσχυρὰ καὶ καρτερικὴ ὅπως ὑπορέω τὴν ἀνομοιότητα, καὶ ἐνίοτε τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ χαρακτηρὸς σας, δι' αὐτῆς μοὶ φαίνεται πλέον εὐγενὴς, πλέον ἀξίος ἀγάπης, ὑπολήψεως καὶ σεβασμοῦ, δι' αὐτῆς τέλος τὸ τέκνον μας μοὶ φαίνεται ὠραιότερον καὶ προσφιλέστερον.

Ἀναμφιβόλῳ; ἡ νέα γυνή, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σθάνετο ἀναγεννώμενον τὸν ἀρχαῖόν της καὶ πρῶτον ἔρωτα ἐζήτει νὰ ἐνισχυθῇ ἐν τῇ καθήκοντί της διὰ τῆς εὐγνωμοσύνης, ὁ Γρανσάμ ἦτο πολὺ ἐπιτήδειος ὅπως μὴ ἀναμίξῃ τὸ αἶσθημα τοῦτο εἰς τοὺς λόγους τῆς Ἀδελαΐδος· εἶχεν ὅμως τὴν ἀγροσύνην, δι' αἰτίαν τινὰ μυστικὴν, νὰ τὴν προσβάλῃ.

— Γνωρίζω μέχρι τίνος ἐκτείνεται ἡ ἀγάπη αὐτῇ μετ' ἧς μοὶ ὁμιλεῖτε, εἶπε μετὰ πικρίας ἀλλ' ἀδιαφοροῦν ἀνήκετε εἰς ἐμὲ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, καὶ πρέπει νὰ ἐκπληρώσῃτε ὅλα τὰ καθήκοντα ἅτινα ἡ ὑποχρέωσις αὕτη σᾶς ἐπιβάλλει . . . Χαίρετε, καλὴ μου φίλη, προσέθηκε μὲ τόνον θαυπευτικόν, ὅστις ἦτον ἀντίθετος πρὸς τὴν προτέραν του σκληρότητα.

Καὶ ἀποθέμενος ψυχρὸν ἀσπασμὸν ἐπὶ τὸ μέτωπον τῆς Ἀδελαΐδος, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἀφήσας αὐτὴν ἐκπλαγῇ καὶ περίλυπον διὰ τὴν ἀδεξιότητά του.

Αὕτη δ' ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σκεπτομένη καὶ ἐρείδουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς· εἶτα δὲ ἠγέρθη μετὰ παραδόξου ζωηρότητος καὶ ἤρξατο περικοῦσα τὸν καλλωπισμὸν της, ἐνῶ ἐψιθύριζε.

— Δυστυχῇ Κάρολε! δὲν εἶδε τίποτε! δὲν ἐμάντευσε τίποτε! . . . Μὲ ἀφίνει μόνην ἐν στιγμῇ καθ' ἣν τὰ πάντα μοὶ προξενοῦσι φόβον, καὶ αὐτοὶ οἱ λογισμοί μου . . . Εὐτυχῶς, γνωρίζω ποῦ δύναμαι νὰ εὖρω τὴν Σουσάνναν. Ὁ Κάρολος μοὶ ἀπηγάρευσε νὰ τὴν ἴδω, εἶνε ἀληθὴς ἀλλ' ἀνέδυνατο νὰ μαντεύσῃ τί συμβαίνει ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἥθελε μὲ συγχωρήσει εὐκόλως διότι τὴν παρήκουσα. Θὰ εἴπω τὰ πάντα εἰς τὴν καλὴν μου γραίαν φίλην, ὅ,τι αἰσθάνομαι, ὅ,τι ἐπιθυμῶ, ὅ,τι φοβοῦμαι· θὰ μὲ παρηγορήσῃ, θὰ μοῦ ἐνισχύσῃ τὸ θάρρος.

ἄλλως τε δὲ θὰ ἦνε λίαν ἰσχυρά, λίαν ἀποφασιστικὴ ἔμπροσθεν τοῦ τάφου τοῦ πτωχοῦ μου Γουστάβου;

Ταῦτα λέγουσα ἡ Ἀδελαΐς περιεκαλύφθη εἰς μέγα κάλιον, δυνάμενον νὰ τὴν πρόφυλάξῃ ἀπὸ τὴν ψυχρότητα τῆς πρωῒας καὶ περιετύλιξε τὸ πρόσωπον τῆς εἰς μέγαν ἐκ μέλανος ἐπικρόκου πύλον. Ἐν τούτοις, πρὶν ἐξέλθῃ, ἐπλασίασεν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ παρετήρησε τὸν σύζυγόν τῆς, ὅστις ἐβάδιζε κχτεςπευσμένως εἰς τὴν ἄκραν τῆς παρόδου, διευθυνόμενος πρὸς τὴν μεγάλην ὁδόν. Ἐδίστασεν ἀκόμη.

— Μὲ ἀπηγόρευσε νὰ ἐπαναῖνω τὴν Σουσάνναν, ὑπέλαβε καὶ ἀπείσθη μετ' ἀθυμίας, ὥφειλον ἴσως. . . ἀλλὰ τί θὰ γέινω, Θεέ μου! ἂν ὁ Ἀλφρέδος παρουσιασθῇ αἰφνης ἔμπροσθέν μου, ἐνῶ εἶμαι ἀκόμη τοσοῦτον τεταραγμένη διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του; Ὅχι, ὄχι, ἡ Σουσάννα μόνη δύναται νὰ μὲ σώσῃ, νὰ μὲ φωτίσῃ, νὰ μὲ οἰκτείρῃ.

Καὶ καταλιποῦσα τὸν θάλαμόν τῆς, ἐξῆλθε τοῦ πύργου, χωρὶς οἱ ὑπηρεταὶ νὰ τὴν ἰδῶσι.

Γνωρίζομεν ἤδη ὅτι τὸ μέρος, ἐν ᾧ ἀπώλετο ὁ Γουστάβος δὲ Σαινσομόν, καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ ἀδελφὴ του ἐξ εὐσεβεῖς εἶχε κτίσει ἐν ἐκκλησίδιον, ἔκειτο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Ὁξεραινῆς, εἰς ἔρημόν τι καὶ δυσπρόσιτον μέρος· ἀλλ' ἡ Ἀδελαΐς ἦτο πολὺ συνωκειωμένη πρὸς τοὺς τόπους τούτους, ἡγαπάτο παρὰ πάντων, καὶ πολλάκις διήνυσσε τὴν ὁδὸν ταύτην μόνη ὥστε οὐδένα ἐφοβέιτο κίνδυνον· καὶ ἂν ὅμως, ἐπέκειτο κίνδυνος, οἱ θεοβώδεις στοχασμοί, οἵτινες ἐτάρασσαν τὴν κεφαλὴν τῆς, δὲν τῇ ἐπέτρεπον νὰ σταθῇ, ἀλλ' ἔλαβε θαρβύλας τὸν δρόμον.

Ἡ ὁδὸς, ἡ μᾶλλον ἡ ἀτραπὸς, ἦν ἐμελλε ν' ἀκολουθήσῃ, ἐξεστίνετο κατὰ μήκος τοῦ εὐρέος ἔλους, περὶ οὗ ὠμιλήσκειεν, ἦτο δηλαδὴ γενὴ πάροδος, ἡ; τὸ ἔδαφος οὐδὲ ξηρὸν ἦτον οὐδὲ ἀτραπὸς, καὶ τὸ ὁποῖον, ἐν καιρῷ βροχῶν, κατεκλύζετο ὑπὸ τῶν ὑδάτων τῆς παρακειμένης λίμνης. Ἡ ὁδὸς αὕτη δὲν ἔφερε μακρύτερον τοῦ ἐκκλησιδίου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἦτον ὁ τάφος τοῦ Γουστάβου δὲ Σαινσομόν, καὶ ὁ προορισμὸς οὗτος προσέθετε κατήφειαν εἰς τὴν ἀγρίαν ὄψιν τῆς χώρας. Ἐνίοτε διέτρεχε τὰ γαιωκαυσωρυχεῖα καὶ τὴν ἐλώδη ἐπιφάνειαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ, ἐλλείψει ἄλλων φυτῶν, ἐβλάστανον ἀσθενεῖς τινες χόρτοι καὶ ἄγρια τινα βύρλα· ἄλλοτε δὲ διεισέδυσεν εἰς πυκνοὺς κλαμῶνας, οἵτινες ἐκάλυπτον μεγάλην ἔκτασιν γῆς. Τότε

ἡ παιδίς, τὰ ῥογχίζοντα ὕδατα τῆς λίμνης μὲ τὰ ἐν αὐτοῖς φυτὰ των, αἱ καλλιεργημέναι κοιλάδες, ἐξηφανίζοντο ἀπὸ τὰ βλέμματα τῆς περιαιτούσης· δὲν ἐβλεπε πλέον εἰμὴ τὸν οὐρανὸν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν αὐτῆς δύο κινητὰ τεῖχη καλαμώνων, ἅτινα τὴν ἐκρυπτον καθ' ὁλοκληρίαν, κλίνοντα ἐν τῇ ἐλαχίστη πνοῇ τοῦ ἀνέμου ἐπ' αὐτῆς καὶ κτυπῶντα τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ μετ' ἐναρμονίου ἤχου· ἂν δέ τις κυνηγὸς συνήντα τὴν ὥραιαν ταύτην γυναῖκα διασχίζουσαν ταχεὶ τῷ ποδὶ τοῦς καλάμους ἐκείνους δὲν ἤθελε πιστεύσει εἰς τὴν ὄρασίν του, ἀλλ' ἤθελε τὴν ἐκλάβει ὥς ὃν ὑπερφύσικόν ἢ ὥς σκιὰν φαντασιώδη.

Ἡ Ἀδελαΐς ἐμακρόνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τῆς κατοικίας τῆς, χωρὶς ὅμως τὴν ἐλαχίστην νὰ δεικνύῃ ταρχήν. Ἡ καλύπτουσα ἀπὸ τῆς πρωῒας τὴν ἀτμοσφαῖραν ὁμίχλη εἶχεν ἤδη διασκεδασθῇ βαθμυδὸν καὶ ὁ ἥλιος ἔλαμπε καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν λάμπιν, ἡ δὲ νεαρὰ γυνὴ μὴ φοβούμενη ν' ἀποπλανηθῇ εἰς τὰ κινδυνώδη ταῦτα ἔλη, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπωλέσθη ὁ ἀδελφός τῆς, ἐβάδιζε πάντοτε μὲ βῆμα ἄνισον, ἀλλὰ ταχὺ, χωρὶς νὰ φρικῇ ἐκ τοῦ κρότου, ὃν ἐπροξένοι ὁ πάρδαλος καὶ ἕτερα πιτηνά ἐγγύς αὐτῆς διαβαίνοντα, ἡ ἡ αἰφνιδία πτήσις τοῦ ἐρωδιοῦ διασχίζοντος εἰς τὸν ἦχον τῶν βημάτων αὐτῆς τὸν ἀέρα διὰ τῶν ἰσχυρῶν πτερύγων του. Δὲν ἐβλεπεν αὕτη, οὐδὲ ἤκουε τίποτε, ἀλλὰ προύχωρε μηχανικῶς, χωρὶς νὰ συλλογίζεται τὴν ἐρημίαν καὶ μόνωσιν τῶν μερῶν τούτων.

Ἐλὸς ὑψώσασα τὴν κεφαλὴν, παρετήρησεν εἰς τιν' ἀπόστασιν μεταξὺ τῶν καλάμων, αἵτινες ὑψοῦντο ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς, τὸν σιδηροῦν κεχυμένον σταυρὸν, ὁ ὁποῖος ἐπέστερε τὸ ἐκκλησιδίου. Ἡ καρδία τῆς συνετάλη καὶ ἡ νέα γυνὴ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ μετὰ τινος δὲ στιγμῆς εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ μικροῦ κτιρίου, τοῦ προσωρισμένου εἰς ἀνάμνησιν τοσοῦτο λυπηρῶν γεγονότων.

Τὸ ναΐδιον ὠκοδόμητο εἰς ἔδαφος ἑκατοστύς· τινος τετραγωνικῶν βημάτων, τὸ ὁποῖον εἶχε διὰ μεγάλων προσπαθειῶν στερεοποιήσῃ καὶ τὸ ὁποῖον πανταχόθεν περιεκυκλοῦτο ὑπὸ καλάμων· ἐκ τούτου δὲ κατεφαίνετο ὅτι τὸ ἔλος αὐτὸ εἶχεν μεταβληθῇ εἰς στερεάν γῆν, ἀντὶ πολλῆς δαπάνης καὶ ἐργασίας. Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ὑπῆρχε τὸ γαιωκαυσωρυχεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ Γουστάβος εἶ-

γεν ἀπολεσθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔπαιζεν ἤδη κατὰ παράδοξον ἀντίθεσιν ὠραία ὄρνις με τοὺς νεοσσούς της· τὸ δὲ οἰκοδόμημα, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἦν ἀπλούστατον καὶ ἀφελέστατον· διότι ἦτο τετράγωνον τὸ σχῆμα, ἐκ λευκῶν πετρῶν, κεκαλυμμένων διὰ λευκοσιδήρου. Ἐπὶ μαρμαρίνης πλακῶς, ἀνωθεν τῆς θύρας ἦτο χρυσοῖς γράμμασιν ἐπιγραφὴ τις ἀναμνηστικὸν τὸ ἐλεύθεριον συμβᾶν διὰ τὸ ὅποιον ἐκτίσθη τὸ ἐκκλησιδίδιον ἐκεῖνο· τὸ δὲ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ ἦν ἀπλοῦν ὡς καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Ἐν τῷ βῆθει, ἐκ μαρμάρου λευκοῦ ἐσχημάτιζε εἰδὸς τι βωμοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀγγεῖα ἐκ πορσελάνης ἔφερον πάντοτε ἄνθη ὁροσερὰ χάρις εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῆς Ἀδελτιδος καὶ τῆς Σουσάννης. Ἐσταυρωμένος τις ἐξ ὀρειχάλκου ὑψούτο ἐπὶ τοῦ τάφου καὶ λυχνία ἀργυρὰ ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ θόλου· εἰκονοστάσιον δὲ τι καὶ ὀλίγαι ἔδραι, ἀπετέλουν τὰ μόνα τοῦ ναυδίου στολίσματα.

Ἡ μικρὰ αὕτη οἰκοδομὴ καίμενη εἰς τὸ ἔρημον αὐτὸ μέρος, ἐν τῷ κέντρῳ ἀπροσπελάστων καὶ κινδυνωδῶν τελμάτων, ἐν τοῖς ὁποίοις μόνον ἄχρια πτηνὰ ἐφαίνοντο, καὶ ἔνθα ἀπώλετο τόσον ἀθλίως εἰς νέος πλήρης ῥώμης καὶ μέλλοντος, εἶχε πραγματικῶς χαρακτηρῆναι τινα μεταγχολικὸν ἄμα καὶ θρησκευτικόν. Οὕτως, ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει ἡ Ἀδελτις ἡσθάνετο ἀπερίγραπτον ταραχὴν· αἱ ἀναμνήσεις τοῦ πεφιλημένου ἀδελφοῦ της τῇ ἐγένων κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην αἰσθημάτων παράδοξα.

Ἡ νυχκάσθη λοιπὸν νὰ σταθῇ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τοῦ ἐκκλησιδίου, διότι ἡσθάνθη τὰς δυνάμεις της ἐκλείπουσας. Ἡ θύρα ἦτον ἀνοιχτή καὶ ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠδυνήθη νὰ περιβάλλῃ δι' ἐνὸς βλέμματος ὅλον τὸ οἰκοδόμημα. Γλυκεῖα δὲ τις ἡλιακὴ ἀκτίς ἐφώτιζε διὰ τῶν παραθύρων τὴν γραίαν Σουσάνναν γονυκλιτοῦσαν πρὸ τοῦ τάφου, καὶ παρ' αὐτῇ ἄνδρα ἱστάμενον, καὶ ἔχοντα τὴν μίαν χεῖρα ἡκουμισμένην ἐπὶ τοῦ τοίχου, τοὺς δὲ ὀρθαλμοὺς νεύοντας χαμαὶ με ὕψος μεμψίμοιρον.

Ἡ θέα τῆς θετῆς μητρός της ἀπέδωκεν εἰς τὴν Κ. Γρανσάμ ὅλον αὐτῆς τὸ θάρρος, διὸ πλησιάσασα ἀνεπαισθητῶς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ναυδίδιον καὶ ἐγονυκλίτησε πλησίον τῆς Σουσάννας.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἐμφάνις προσέβαλεν ἰσχυρῶς τὴν Καλὴν Γυναῖκα, ἥτις ἐκπέμψασα φωνὴν ἐκπλήξεως, ἠγέρθη ἀποτόμως, καὶ ἐνῶ ἡ εὐσεβὴς ἀδελφὴ ἀπέτιε τὸν φόρον τῆς πρὸς τὸν ἀδελ-

φόν της ἀγάπης διὰ δακρύων καὶ δεήσεων, ἔκαμεν εἰς τὸν σύντροφόν της νεῦμα ἐπιτακτικὸν ν' ἀποσυρθῇ· ἀλλ' ἐκεῖνος ἀντὶ νὰ ὑπακούσῃ ἐστράφη πρὸς τὴν τάρφον, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας του ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ παρετήρει μετὰ πενθίμου τινος ἰσχυρογωνιμοσύνης τὴν νέαν ταύτην γυναῖκα γονυκλιτοῦσαν. Ἡ Σουσάννα ἤνωσε τὰς χεῖράς της μετὰ τῆς ἰκετευτικῆς, ἀλλ' ἐκεῖνος ἔμεινεν ἀκίνητος, ὡς εἰ δὲν ἐνόησε τὴν ιδέαν της. Ταῦτοχρόνως ἡ Ἀδελτις ἐγερθεῖσα ἐβρίβη εἰς τοὺς βραχίονας τῆς Κ. Λαμβέρτου, λέγουσα με φωνὴν ὑπὸ λυγμῶν διακοπτομένην,

— Σὰς ζητῶ, Σουσάννα . . ἔχω ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σας, τῶν συμβουλῶν, τῆς φιλίας σας . .

— ὦ! ἂν ἐγνώρίζετε ὅποιαν παράδοξον εἶδησιν . . — Πόθεν προέρχεται ἡ ταραχὴ αὕτη, τέκνον μου! διέκοψεν ἡ Καλὴ Γυναῖκα με ὕψος συνεσταλμένος, καὶ ῥίπτουσα βλέμμα πυρῶδες ἐπὶ τοῦ ξένου, ὃν ἡ Ἀδελτις δὲν εἶχεν εἰσέτι παρατηρήσει. Διὰ τὴν ἡλθετε νὰ με ζητήσητε ἐνταῦθα, ἐναντίον τῆς ὀριστικῆς διαταγῆς τοῦ συζύγου σας; δὲν φοβεῖσθε μὴ ὁ Θεὸς σὰς τιμωρήσῃ διὰ τὸ σφάλμα, διὰ τὴν ἀφροσύνην σας ταύτην;

— ὦ! Ὅα με δικαιολογήσητε ὅταν μάθῃτε τὸ αἷτιον τῆς ἐλεύσεώς μου ἐνταῦθα! εἶπεν ἡ Ἀδελτις μετὰ θερμότητος δικνύουσα εἰς τὴν Κ. Λαμβέρτου μίαν ἔδραν, καὶ καθήτασα καὶ αὐτῇ. ἔχω τόσα πράγματα νὰ σὰς εἶπω· ἀλλὰ πόθεν νὰ ἀρχίσω, Θεέ μου!

Ἐπειτα ἰδοῦσα ὅτι δὲν ἦτο μόνη μετὰ τῆς Σουσάννας, ἐστράφη πρὸς ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἐξέλαμβεν ἀντὶ τοῦ ἀγρονόμου τῆς Ὀζεραῖτης, καὶ ὑπέλαβε μελιχίως.

— Ἀρήσατέ μας μίαν στιγμὴν, πτωχέ μου Διονύσιε . . . Μὲ νομίζετε πολὺ ἔνοχον, ἀλλὰ θὰ με λυπηθῇτε ἴσως ὅταν μάθῃτε τὴν ἀλήθειαν· Ὅα ὀμιλήσωμεν ἀμέσως περὶ τῶν ὑποθέσεων μας· ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι . . .

Αἶφνης ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς ἑδρας της — Ἀλλὰ δὲν εἶνε ὁ Διονύσιος! ἀνέκραξεν ἀτενίσασα ἀσκαρδαμυκεῖ τὸν ξένον ὅστις ἵστατο σοβαρὸς καὶ ἀμελίκτος πρὸ αὐτῆς.

Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐπεκράτησε βαθεῖα σιγὴ. Ἡ Κ. Γρανσάμ ὠχρία καὶ ἐρρικία, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἀποτρέψῃ τοὺς ὀρθαλμοὺς αὐτῆς ἀπὸ τοῦ μυστηριώδους ἐκεῖνου, τὸν ὅποιον ἐνόμιζε θανόντα ἀπὸ πολλοῦ, καὶ ὅστις ἐπέζη αἰφνης πλησίον ἐνὸς τάφου. Τέλος τὸν ἀνεγνώρισε, καὶ ῥιφθεῖσα σπα-

σμωνδικῶς ὀπισθεν, εἶπε μὲ φωνὴν ὑπόκωρον, δρα-
τομένη τοῦ βραχίονος τῆς Σουσάννης.

— Εἶνε αὐτός! . . προστατεύσατέ με!

Ὁ Ἀλφρέδος, Δουκλέρκ, ἐφάνη τέλος ζωογονοῦ-
μενος· ἐξελθὼν δὲ τῆς λιθώδους ἀκινήσιας τὴν ὀ-
ποίαν μέχρι τοῦδε εἶχε τηρήσει, εἶπε μετὰ μεγα-
στις ταραχῆς,

— Σᾶς προξενῶ φόβον, Ἀδελαίτ. Δὲν ἤλπιζα νὰ
σᾶς ἐμπνεύσω τοιοῦτον αἰσθημα μετὰ τὴν ἐπ' ἀνο-
δόν μου ὅτι ἐταξείδευον εἰς τὰ ἄκρα τοῦ κόσμου.
Ὡστε, Ἀδελαίτ, ἂν σᾶς ἐπναλαβλέπω μεθ' ὅ,τι
συνέβη κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, μὴ πιστεύσητε
ὅτι ἤλθον νὰ ταραξῶ τὴν ἡσυχίαν σας· ἡ τύχη
μόνη μᾶς συνήνωσεν ἐνταῦθα.

— Ἡ τύχη, ἐπινέλαθεν ἡ Καλλὴ Γυναίκα ὑψῶσα
τοὺς ὀρθόκλυτους πρὸς τὸν οὐρανόν, ἡ μᾶλλον ἡ ἀ-
κατανίκητος ἀπόρρασις τῆς Θείας Προνοίας, ἥτις,
ἠθέλησεν ἐναντίον τῆς ἐπιθυμίας μου νὰ ἐκπληρω-
θῇ ἡ συνέντευξις αὕτη ἐν τῷ ἐκκλησιδίῳ τούτῳ,
ἐνώπιον τοῦ τάφου, ὅστις παρικλεῖται τοσαύτας
καλὰς ἐλπίδας.

Ἐν τούτοις ἡ Κ. Γρανσάμ εἶχε μικρὸν συνέλθει·
ἡ σπουδαίτης τοῦ κινδύνου τῇ εἶχε δώσει τὴν
παρουσίαν ἐκείνην τοῦ πνεύματος, ἥτις ἀπορρί-
ει ἐκ τῆς ἐντάσεως ὅλων τῶν διανοητικῶν δυνά-
μεων. Ἰψώσε λοιπὸν τὴν κεφαλὴν καὶ ὑπέλαβε
μετὰ φωνῆς σχετικῶς ἀρκούντως ἰσχυρᾶς,

— Ἀπαιτεῖτε βεβαίως μίαν ἐξήγησιν, κύριε· δὲν
τὴν φοβοῦμαι ἰδίως εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο μέρος. Ἐ-
κεῖνος ὅστις κεῖται τῶρα ἐν τῷ τάφῳ αὐτῷ ἐγένε-
το μάρτυς τῶν υποχρεώσεων, ἃς ἀνελάβομεν πρὸς
ἀλλήλους· δὲν φοβοῦμαι δὲ τῶρα νὰ μάθῃ πῶς
τὰς διέλυσα ἐκ μέρους μου. . . Ἐπειδὴ λοιπὸν
πρόκειται ἅπαξ πλέον ν' ἀποκριθῶ εἰς τὰς ἐρω-
τήσεις σας, ὁμιλεῖτε, διότι, συλλογίσθητε ὅτι δὲν
πρέπει πλέον ὁ εἶς νὰ ἰδῇ τὸν ἄλλον.

Ὁ Δουκλέρκ ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς.

— Φοβεῖσθε μακρὰς καὶ πικρὰς ἐπιπλήξεις, Ἀδε-
λαίτ, εἶπε τέλος, καὶ ἴσως ἐν τῷ βῆθαι τῆς καρ-
δίας σας ἀνχνυρίζετε ὅτι εἴσθε ἀξίαι αὐτῶν ἀλ-
λὰ θαρρεῖτε, δὲν θὰ ἐπωφεληθῶ τῆς συγκαταθά-
σεως, ἢ δεικνύετε ὅπως μὲ ἀκούσητε, διὰ νὰ σᾶς
ἐκτρέψω τὰς ἐδύνας, τὰς λύπας μου. . . Ἐν μό-
νον ἐρώτημα θέλω σᾶς ὑποβάλλει, καὶ σᾶς ἐξορ-
κίζω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ σας, ὃν ἀμφοτέροι
ὀρνοῦμεν, νὰ μοὶ ἀποκριθῇτε εὐλογητῶς μετὰ

ταῦτα δὲ δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν ἀλλήλοις τὸν
τελευταῖον ἀποχαιρετισμόν.

Καὶ διέκοψε τὸν λόγον τοῦ ἐκ νέου, ἡ δὲ Ἀδε-
λαίτ· ἐφάνη θορυβηθεῖσα λίαν. Τέλος· ἐκεῖνος ὑπέ-
λαβε.

— Γνωρίζω, κύριε, ὅτι οὐδὲν εἶνε μᾶλλον εὐμε-
τάβλητον καὶ ἰδιότροπον τῇ· γυναικείας καρδίας,
καὶ ὅτι πολὺ ὀλίγη τῶν γυναικῶν ἔχουσι τὴν
δύναμιν ν' ἀγαπῶσιν ἐπὶ πολὺ, ν' ἀγαπῶσι διὰ
παντός. Ἐν τούτοις, (ἐπιτρέψατέ μοι τὴν πλάνην
ταύτην, ἂν πράγματι ᾔηνε τοιαύτη,) ἤλπιζον ὅτι ὁ
παρελθὼν δεσμός ἡμῶν, ἐρεϊδόμενος ἐπὶ ἀμοιβαίας
ὑπολήψεως καὶ ἐπὶ σχέσεως παιδιόθεν λαβούσης
ἀρχὴν ἐνισχυόμενος ὑπὸ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ
ἀγαθοῦ ἀδελφοῦ σας, ἐπιδοκιμαζόμενος ἐπιστήμως
ὑπ' ὅλων τῶν φίλων καὶ οἰκειῶν σας, ἤθελε ῥίψει
ἐν τῇ καρδίᾳ σας ῥίζας βαθεῖς καὶ κραδάντους.
Ἡ τύφλωσίς μου ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἡ ἰδέα προ-
δοσίας ἐκ μέρους σας οὐδ' ἅπαξ κἂν μοὶ ἐπῆλθε
κατὰ νοῦν ἐν μέσῳ τῶν κόπων καὶ τῶν κινδύνων
τῆς μακρορυσμένης ἀποδημίας μου. Ὡστε, Ἀδε-
λαίτ, ἔχω ἀνάγκην νὰ μάθω ἐκ τοῦ στόματός σας
ἂν ὁ γάμος οὗτος, δι' ὃν θλίβομαι, ἐγένετο τῇ ἰ-
δίᾳ ὑμῶν βουλή. . . Ὡ! πρὸς χάριν! μοὶ μοῦ
κρύψετε τίποτε, διότι δὲν πιστεύω ἀκόμη ὅτι ἐξ
εὐγνωμοσύνης πρὸς ἀπλὴν πρᾶξιν φιλανθρωπίας
ἐδυνήθητε μόνη ν' ἀποφασίσητε τὸ ὀλέθριον αὐτὸ
συναικέσιον. Ἀνχμφιδόλω· μετεχειρίσθησαν τὴν
συκοφαντίαν διὰ ν' ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τῆς καρδίας
σας τὴν ἀνάμνησιν ἐνὸς ἀνθρώπου, εἰς τὸν ὅποιον
ἀνήκετε ἤδη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὁμιλήσατε ἀφό-
βως, Ἀδελαίτ, καὶ μὴ φοβήθητε νὰ εἰπῇτε τὴν
ἀλήθειαν. Δὲν δύναμαι νὰ ἔχω σκοπὸν ἐκδική-
σεως κατ' οὐδενός, ἐκεῖνος δὲ τοῦ ὁποίου φέρετε
τὸ ὄνομα, καὶ ἂν κατέστρεψε τὴν εὐδαιμονίαν μου
ἅπασαν διὰ μέσων ἐνόχων, θέλει εἶσθαι ἠσφαλι-
σμένος κατὰ τῆς ὁργῆς μου, οὐδὲ δύναμαι νὰ λη-
σμονήσω, ὅτι εἶνε σήμερον σύζυγός σας. Ὅ,τι σᾶς
ζητῶ, Ἀδελαίτ, εἶνε παρήγορός· τις στοχασμός
διὰ τὸ μέλλον. Ἀφετέ με νὰ πιστεύσω ὅτι ὀλε-
θρία εἰσαρμένη προὐκάλεσε τὰ πάντα, ὅτι ἡ καρ-
διά σας ἐπάλασε καὶ ἀντέστη ἐπὶ πολὺ, ὅτι δὲν
ὑπεχωρήσατε εἰμὴ εἰς τὴν ἐπιμονὴν, εἰς τὴν ἀνά-
γκην, εἰς κἄνεν τέλος ὑπερβάλλον καὶ κακῶς ἐν-
νοούμενον αἰσθημα εὐγνωμοσύνης, ἀλλ' ὄχι εἰς αἰ-
σθημα συμπαθείας, ὅπερ ὤφείλετο πρὸς ἐμέ.

Ἡ Κυρία Γρανσάμ ἠγέρθη μετ' ἀξιοπρεπείας.

— Ἐν τίνι δικαίωματι, κύριε, εἶπε ψυχρῶς, τοῦ-

μαίτε νὰ ζητήσητε παρὰ μιᾶς συζύγου, παρὰ μιᾶς μητρός τοιαύτην διομολογίαν; Τῷ ὄντι, ἐδυνάμην νὰ σᾶς μεμψῶ ἐπὶ παραλόγῳ προκαταλήψει. Διὰ τὴν νὰ μὴ μεταβιβάσω εἰς ἄλλον, ἄξιον τοιούτου ἐνδιαφέροντος, ὅ,τι ὡμολόγησα ἄλλοτε καὶ εἰς ἄλλας περιστάσεις πρὸς ὑμᾶς; Διὰ τὴν νὰ μὴ δεχθῶ διὰ ἄλλων ἢ ἐξ ἀνάγκης ἢ ἀναήτου ἐνθουσιασμοῦ τὴν χεῖρα τοῦ γενναίου ἀνδρὸς ὅστις ἐγένετο τὸ στήριγμά μου; Τίς σᾶς ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ ὑποπτεύητε τὴν τιμιότητά του καὶ νὰ με ἐλαβάνητε ὡς ἀντάλλαγμα συκοφαντίας ἢ ἐνόχου διαγωγῆς; Ἔστε βέβαιοι ὅτι δὲν μετεχειρίσθησαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τὴν συγκατάθεσίν μου ἄλλα μέσα, εἰμὴ διαγωγὴν εἰλικρινῆ, ἀγάπην περιπαθῆ, ἀφοσίωσιν γενναιοπρεπῆ. Φήμη, ἥτις διαδοθεῖσα, εἶχε λάβει μορφὴν πραγματικότητος, μ' ἔκαμε νὰ πιστεύσω ὅτι ἀπελύθη πάσης πρὸς ὑμᾶς ὑποχρέωσος προηγουμένης, καὶ ἰδοῦσα ἐμαυτὴν μόνην, ἄνευ στηρίγματος ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπεφασισα χαρῶς νὰ γείνω σύζυγος ἐνὸς ἀνθρώπου ἐντίμου, τὸν ὅποιον ἐγνώριζον εὐγενῆ καὶ γενναῖον. Ἰδοὺ ἡ ἀλήθεια, κύριε, καὶ οὐδεμία σκέψις δύναται νὰ τὴν παραλλάξῃ.

Ἡ κυρία Λαμβέρτου ἔρριπεν ἐπὶ τῆς νέας γυναικὸς βλέμμα ἐπιδοκιμασίας· ὁ δὲ Δουκλέρκ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου ὡς νεναρκωμένος.

— Νὲς παρεξηγήσατε, ὑπέλαβε μὲ τόνον μελαγχολικῆς ἐπιπλήξεως, καὶ φθονεῖτε καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ἀθλίαν παρηγορίαν μου τοῦ νὰ φρονῶ ὅτι σᾶς ἐξηπάτησαν διὰ δολίου τινος τεχνάσματος, ἢ σᾶς παρέσυρον διὰ τινος ψεύδους. Δὲν θέλετε νὰ μοὶ ἀφῆσητε τὴν ιδέαν ὅτι ἐδιστάσατε μίαν τοῦλάχιστον ἡμέραν, ὅτι ἠσθάνητε μικράν τινα λύπην καὶ διὰ τὸν ἀπόντα, ὅτι ἐξεφάρτε ἕνα τοῦλάχιστον στεναγμὸν δι' ἐκεῖνον τὸν ὅποιον ἐνομίζετε τεθαμμένον εἰς τὸν ὠκεανόν. . . Καὶ μοὶ λέγετε λοιπὸν ὅτι ἀποτόμως παρβιάσατε τὰς ἀρχαίας ὑποχρεώσεις σας, ὅτι ἠρνήθητε διὰ παντὸς τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο διὰ τὸ ὅποιον ἐσεμνυνόμην τόσον, ὅτι συνήψατε μετ' εὐχαριστήσεως συνουκίσιον, τὸ ὅποιο ἢ ἀνάμνησις θέλει εἶσθαι ἢ βίβανος ὅλης τῆς ζωῆς μου; Οὐδ' ἕνα λόγον εὐσπλαγχνίας δι' ἐμὲ, οὐδ' ἕν σημεῖον λύπης, οὐδ' ἕνα λόγον παρηγορίας! Ἀδελαίτς, Ἀδελαίτς, τὸ καθῆκον ἀπαιτεῖ τοσαύτην σκληρότητα;

Καὶ δύο θαλερὰ δάκρυα κατέβρεξαν τὰς ὠχρὰς παρειὰς τοῦ Ἀλφρέδου· τὰ δὲ σημεῖα ταῦτα τῆς βαθείας θλίψεως τοῦ νέου τούτου, ὃν αὕτη ἄλλο-

τε ἐγνώριζε τοσοῦτον παιδρὸν καὶ περιχαρῆ, προσέβλεπον τὴν Κ. Γρανσάμ. Ἐταράχθη καὶ τὸ βλέμμα της κατέστη ὑγρὸν. Ἡ Σουσάννα, ἥτις τὴν παρετήρει μετ' ἀνησυχίας, ἐνόησεν ἀναμφιβόλως ὅ,τι συνέβαινεν ἐν αὐτῇ καὶ τῇ εἶπεν εἰς τὸ οὐς συντόμως λέξεις τινάς.

Ὁ Δουκλέρκ δὲν ἤκουε τοῦ λόγου τούτου, ἀλλὰ παρετήρησε τὴν πρᾶξιν τῆς Καλῆς Γυναικὸς. — Κυρία, τῇ εἶπε μελιχίως, δὲν δύναμαι ν' ἀποδοκιμάσω τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην, ἣν ἔχετε εἰς τὴν ἀξιόλογον Κυρίαν Λαμβέρτου· ἀλλὰ ὅ,τι εἶπον εἰς τὴν ἀρχαίαν μνηστήν μου δὲν ἐξαγιάζεται ἐκ τοῦ τόπου ἐν ᾧ εὕρισκόμεθα;

Ἡ Σουσάννα ἐθεώρησε τὴν σύντροφόν της, ὡς διὰ τὴν νὰ μαντεύσῃ τὴν θέλησιν της· ἀλλ' ἡ Ἀδελαίτς δρᾶξαμένη τοῦ βραχίονός της,

— Μείνατε, ἐπιθύρισε.

Καὶ νομίσασα ὅτι ἔδειξε πολλὴν δυσπιστίαν πρὸς ἐαυτήν, ὑπέλαβε μετ' ὀλιγωτέρας ἢ τὸ πρῶτον ζηρότητος.

— Ὁ Κ. Δουκλέρκ ἀδίκως μὲ κατηγορεῖ ἐπὶ ἀχαριστίᾳ καὶ λήθῃ καὶ ἡ Σουσάννα ἐδύνατο νὰ τῷ εἴπῃ πόσον ἥμην ἄλλοτε εἰλικρινῆς εἰς τὰ αἰσθήματα τὰ ὅποια εἶχον διὰ τὸν φίλον τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἀλλὰ σήμερον δὲν εἶνε πλέον καιρὸς νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ παρελθόν, καὶ πᾶσα μομφὴ εἶνε ματαία. Τώρα λοιπὸν ὅτε σᾶς ἔδωσα μετ' εἰλικρινείας τὴν ἐξήγησιν, ἣν ἐδικαιούσθε ν' ἀπαιτήσητε, ἐφείλομεν, κύριε, νὰ ἀποχαιρετήσωμεν ἀλλήλους, καὶ ἐλπίζω ὅτι θέλετε ἐκτιμᾶσαι τὴν ἡσυχίαν μου, ὅπως ὁ ἀποχαιρετισμὸς οὗτος ἦ αἰώνιος.

Καὶ κλίνασα ἐφάνη ὅτι ἤθελε νὰ παρασύρῃ τὴν Σουσάννην, τῆς ὁποίας ἐσφιγγε τὸν βραχίονα μετὰ σπασμωδικῆς ἰσχύος· ὁ δὲ νέος ὤρμητε, διὰ τὴν κρατήσῃ.

— ὦ! πρὸς χάριν, Ἀδελαίτς, μίαν ἔτι στιγμὴν! ἀνέκραζεν ἀπηλπισμένος· εἶχον πολλὰς ἐρωτήσεις νὰ σᾶς ἀπευθύνω, ἀλλ' αἱ ἰδέαι μου πλανῶνται, ἡ κεφαλὴ μου φλέγεται. . . Τοῦλάχιστον, Ἀδελαίτς, εἰπέτέ μοι, εἰθ' εὐτυχής;

— Ἄν ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐμπνέται ἐξ αἰσθημάτων ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ ἐμοῦ, δὲν δύναμαι νὰ μὴ σᾶς ἀποκριθῶ, εἶπεν ἡ Κ. Γρανσάμ μετὰ ψυχρότητος. Εἶμαι εὐτυχής τόσον, ὅσον δύναται νὰ ᾖ μία γυνὴ τῆς ὁποίας αἱ ἐπιθυμίαι εἰσὶ μέτριαι, ἥς ἡ συνειδήσις εἶνε καθαρὰ καὶ ἥτις ἔχει πᾶσαν ἐμπιστοσύνην εἰς ἐκεῖνον, ὃν ἐξελέξατο ὡς σύζυγον.

Ἡ ἐπιμονὴ αὕτη τῆς Ἀδελαίτδος ὅπως ἀπο-

κρούση τὰ γενναιότερα αἰσθήματά του καὶ τῷ ὑπομονήσῃ τὴν σκληρὰν καὶ σπαραξικάρδιον πραγματικότητα, ἐξήγειρε τέλος εἰδός τι ὀργῆς παρὰ τῷ Ἀλφρέδῳ.

— Εὐτυχής! ἐπανελάβε μετὰ πικρίας· δύνασθε νὰ ὀνομαζήτε τοιαύτη, κυρίως, ὅταν πρὸ μικροῦ ἀκόμη ἤμην μάρτυς τῆς μεγάλης ἐκείνης λύπης, τὴν ὁποίαν ἠθελήσατε νὰ διασκεδάσητε ἐν τοῖς κόλποις τῆς Σουσάννης! Εὐτυχής! ὅταν ἐπονείδι στωὺς ἐκδιώκεται τοῦ οἴκου σας· μία ἀξιοσέβαστος φίλη, ἥτις ἀπὸ τῆς παιδικῆς σας ἡλικίας σας ἐνέπλησεν ἀγάπης καὶ περικοιτήσεως, καὶ τοῦτο διότι σας ἀγαπᾷ, διότι αὐτὴ καὶ οἱ σὺν αὐτῇ ἀπὸ πενήτη κοντα ἤδη ἐτῶν εἰσὶν ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν οἰκογένειάν σας. Ἀδελαίς, ὁ φανκτισμὸς τοῦ καθήκοντος, ἡ ζωηρὰ ἐπιθυμία σας τοῦ ν' ἀπελπίσητε ἓνα δυστυχήσῃ, εἶχε πιστεύσει εἰς τὸν λόγον σας, σὰς παρέσυρε πολὺ μακρὰν. Ὑπερέβητε τὸν σκοπὸν καὶ δὲν δύναμαι νὰ σας πιστεύσω πλέον.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ δὲν διετήρησε πλέον τὴν σταθερότητα καὶ γενναιοφροσύνην της, ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους, οἵτινες τόσον δικαίως τὴν προσέβαλον. Προσέπαθσε νὰ ψελλίσῃ ἀπόκρισιν, ἀλλ' οἱ λυγμοὶ τῆς ἐκοψαν τὸν λόγον καὶ ἐκρύψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖρας της. Ἡ Κ. Λαμβέρτου δ' ἔχουσα τὴν παρρησίαν ἐκείνην τοῦ πνεύματος, ἣν τῇ ἔδωκε μακρὰ πείρα τοῦ κόσμου, ἐνόησεν ὅπως ὁ Δουκλέρν ἐδύνατο νὰ ὠφελήθῃ ἐκ τῆς σιωπῆς ταύτης, καὶ ἦλθεν εἰς βοήθειαν τῆς προσφιλοῦς της Ἀδελαΐδος.

— Ἰσως φαίνεται ἀπίστευτον, κύριε, εἶπε με φωνὴν αὐστηράν, εἰς σας, τὸ νὰ μὴ γνωρίζετε ὁποίας παρηγορίας μία χριστιανικὴ ψυχὴ εὕρισκει ἐν τῇ θρησκείᾳ, καὶ ὅτι μία ἀσθενὴς γυνὴ, ἥς ἡ ὑπαρξὶς σπαρασσεται ὑπὸ τῶν ἀναποσπάστων δυστυχιῶν τῆς ἀνθρωπότητος, δύναται νὰ κληθῇ εὐτυχής· καὶ ὅμως, κύριε Ἀλφρέδε, ἐγὼ αὐτὴ εἶμαι παράδειγμα τῆς ἐνδομύχου ταύτης εὐδαιμονίας τῆς ψυχῆς, ἣν αἱ τρικυμῖαι καὶ οἱ κλύδωνες τοῦ κόσμου δὲν ἰσχύουσι νὰ ταράξωσιν. Εἶδον πολλὰς δυστυχεῖς ἡμέρας, ἐγὼ ἥτις σας ὀμιλῶ, καὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον εἶχον ἰσως δικαίωμα νὰ ἐκφέρω παράπονα καὶ νὰ μέμφωμαι τὴν τύχην· ἀλλ' οὐδεποτε ἐτόλμησα νὰ ὀνομάσω ἐμαυτὴν δυστυχὴ, διότι ὑπάρχει καὶ εὐδαιμονία ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντος, καὶ ἐν τῷ ὑπομένειν εὐθαρσῶς τὰς δοκιμασίας τοῦ βίου. Περὶ τῆς εὐδαιμονίας ταύτης ἠθέλησεν ἡ Κ. Γρανσάμ νὰ ὀμιλήσῃ, διότι ἄλλη δὲν ὑπάρ-

χει ἐπὶ τῆς γῆς. Ὡς πρὸς τὸν προσεχῆ δὲ ἐκείνων χωρισμὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδετε τὴν λύπην τῆς ἀγαθῆς μου κυρίας, αὕτη δὲν δύναται νὰ ᾔνε ἀπροσδόκητος δι' αὐτήν. Ἐφθασα εἰς τὸ τέρμα τοῦ σταδίου μου, καὶ ἂν θελήσῃ τις εἰς τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὴ καὶ ἐγὼ ὀφείλομεν ὑπακοῇ δὲν μᾶς διαχωρίζον, ἀρα ὁ θάνατος δὲν ἤθελε μετ' οὐ πολὺ μᾶς ἀποχωρίσει; Ἡ Ἀδελαΐς εἶνε νέα καὶ ῥωμαλέα, καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἄλλου στηρίγματος, εἰμὴ τοῦ συζύγου της· ἀλλὰ, ἐξηκολούθησε μετὰ τὸν διάφορον, τοιαῦται συζητήσεις εἰσὶν ἀνωφελεῖς τὴν στιγμὴν ταύτην, καὶ καιρὸς εἶνε νὰ θέσωμεν τέρμα εἰς μίαν συνομιλίαν, ἥτις ἴσως δὲν ἔπρεπε νὰ λάβῃ χώραν. . . Χαίρετε, κύριε Ἀλφρέδε, μὴ μᾶς ἀκολουθήτε. . . τὸ καθήκόν σας εἶνε ἀκριβῶς διχτυγχαμμένον· ἂς ἴδωμεν δὲ ἂν θὰ ἔχῃτε τὴν γενναιότητα νὰ τὸ ἐκπληρώσητε. Ὑπάρχω νὰ σας περιμένω εἰς τὴν ἐπαύριον καὶ θὰ ὑπομνήσω εἰς τὴν ἐνθύμησίν σας τὴν ὑπόσχεσιν ἣν μοι ἐκάματε νὰ ἐγκαταλείψητε παρὰ χρεῖμα τὴν Ὀζεραίην.

Ἐνῷ ὀμιλεῖ, ἔσυρε τὴν Ἀδελαΐδα, ἥτις τρέμουσα καὶ με ὀφθαλμοὺς νεύοντας χαμαὶ, ὑπήκουε μηχανικῶς εἰς τὴν ὠθησιν, ἣν τῇ ἔδιδε· καὶ ἦν δὲ στιγμὴν ἐμελλον νὰ ἐγκαταλείψωι τὸ ἐκκλησιδίδον, ὁ Ἀλφρέδος ἀνανήψας τῆς ἐκπλήξεως, εἰς ἣν τὸν εἶχε ῥῖψι· ἡ φαινομένη ἀδιαφορία τῆς ἀρχαίας μνηστῆς του, ἐκραύγασε με φωνὴν σπαραξικάρδιον.

— Ἀδελαΐς! Ἀδελαΐς!

Ἀλλ' ἡ νέα γυνὴ δὲν εἶχε οὔτε τὸν καιρὸν, οὔτε τὸ θάρρος ἴσως ν' ἀποκριθῇ ἢ νὰ στραφῇ πρὸς αὐτό· δὲν ἐξυμνήθη λοιπὸν εἰμὴ νὰ σείσῃ τὸ ἐκ τῶν δακρύων βεβρεγμένον ῥινόμακτρον τις εἰς σημεῖον ἀποχαιρετισμοῦ. Ἡ Σουσάννα, ἥτις ἠσθάνετο ὅτι ἐκείνη εἶχεν ὀλοσχερῶς ἀποκάμει, τὴν ἔσυρε πάντοτε ἵνα μὴ γείνη καταφανὴς ἡ ἀδυναμία της, καὶ τότε μόνον ἐβράδυνε τὸ βῆμα, ὅτε ἐφθασαν εἰς ἱκνήν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἐκκλησιδίου, καὶ ἐκρύβοντο εἰς τοὺς καλάμους, οἵτινες ὠρίζον τὴν ὁδόν. Τότε ἡ Ἀδελαΐς ἐρρίφθη σπασμωδικῶς εἰς τοὺς βράχionας τῆς Καλῆς Γυναικός, καὶ τῇ εἶπε με εἰδος φρε ἡτίδος περιπτυσσομένη αὐτήν,

— Σουσάννα, σεὶς μ' ἐσώσατε! . . ποσάκις ἐκινδύνεσα ν' ἀπὸκαλύψω τὸ μυστικόν μου!

— Καὶ τοῦτο κυρίως ἐφοβούμην, κόρη μου, καὶ ἰδοὺ διατί ἐπεθύμουν ν' ἀναχωρήσῃ πρὶν σὲ ἴδῃ· ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλησεν οὕτω.

(ἀκολουθεῖ)